

formulerede, at Besparselser i Fremtiden maatte indtræde, dels ved at fordre Oplysninger om og Planer for saadanne Bevillinger, hvis hele Betydning og Omfang ikke strax stod klar, og først derefter gjøre Forslag til Bevillingernes Størrelse; ja, vi ere endogsaa gaaede saavidt, at vi have foreslaaet Thinget at nægte Bevillinger til Niemed, som vi i og for sig maatte ansee for at være hensigtsmæssige, men hvor vi i Bilagene ikke fandt de Oplysninger og Forarbejder, som det er nødvendigt, at Begjæringer af denne Art maae ledsages af, naar deres Hensigtsmæssighed grundigt skal kunne prøves. Thinget er ikke i alle Tilfælde gaaet med Udvalget i denne Henseende — man kan jo have forskjellige Meninger om det paatrængende Nødvendige i en vis Bevilling — men jeg er overbevist om, at Thinget dog vil være enigt i, at dette er den eneste rigtige Maade at gaae frem paa i saadanne Tilfælde. Vi have endvidere søgt at erhverve os Budgetterne over enkelte Dele af Statsstyrelsen i en langt udførligere Form, end de oprindeligt vare forelagte af Regjeringen, idet mangen en Hovedsum, der ved første Biekast syntes at have megen Rimelighed for sig, naar man kom til at undersøge de Enkeltheder, hvorved denne Hovedsum kom ud, viste sig enten at være for høit eller for lavt anslaaet. Udvalget har fremdeles søgt at tilvejebringe en klarere Oversigt over visse Dele af Indtægterne, det har stræbt at lægge en forbedret Beregningsmaade til Grund, navnlig for de indirecte Skatters Besøb, og dette er en Ting, der er af Bigtighed for vore fremtidige Overslag. Endelig har Udvalget søgt at forøge Statens Indtægter ved at gjøre Forslag til Realisationen af saadanne Eiendomme, som man maatte antage, at Staten ikke driver med den Fordeel, som Private vilde kunne bringe ud deraf. — Dette er i korte Hovedtræk de Forbedringer, som Udvalget har søgt umiddelbart eller middelbart at foretage ved det foreliggende Finantslovsforslag.

Kaste vi nu et Blik paa det Forslag, som er os forelagt, saaledes som det nu forhaabentlig om saa Dieblkke vil blive vedtaget af Forsamlingen, da see vi jo, at Finantsforslaget, som er fremlagt med en Underbalance af

2,400,000 Rbd.; nu staaer med en Overbalance af 1,400,000 Rbd. Dette, mine Herrer! er jo naturligviis ikke alene en Følge af Udvalgets Arbejde, men det er i det Væsentlige bevirket derved, at Indtægterne af Krigsskatten og Creditbeviseerne ere blevene opførte paa Forslaget med 3,102,000 Rbd. Men er denne Overbalance nu en virkelig Overbalance? Nei, det er klart; det vil tydeligt sees af de Forslag, som den ærede Finantsminister for nogle faa Dage siden indbragte her i Thinget, at den betydelige Indtægt af 2 Millioner i Creditbeviser, som efter Finantslovsforslaget skal indkomme i Løbet af næste Finantsaar, maa anticiperes. Man kunde spørge: hvorfor har da Udvalget opført denne Indtægt? Jeg maa hertil svare: at, uagtet det var Udvalget klart, at man ikke vilde kunne nægte den ærede Finantsminister disse 2 Millioner Creditbeviser, har man dog maattet ansee det for en ligefrem Følge af de Udtalelser, der fandt Sted ved Krigsskatslovens og Finantslovsforslagets Forelæggelse, at man havde gjort Regning paa dem i det Finantsaar, vi her forhandle, og, dersom de altsaa skulle anticiperes siden, maatte det skee ifølge en særegen Lov. Denne Lov var dengang ikke forelagt, og der var altsaa endnu mindre Udset til, at det kunde blive vedtaget, og da vi bestandigt have fulgt den Grundsætning, at opføre Alt i Genhold til Lovene, saa fulgte det af sig selv, at vi maatte foreslaae Thinget foreløbigt ikke at bortføre disse 2 Millioner. Men, naar nu disse 2 Millioner fradrages, bliver der altsaa en Underbalance af 600,000 Rbd., og Spørgsmaalet er da: hvorledes kunne vi lade en Finantslov gaae fra os med en Underbalance af 600,000 Rbd.? I denne Anledning maa jeg bemærke, at der er en Indtægt, som vi under alle disse Forhandlinger have beholdt in mente; det er den Indtægt, som kommer ved Overskuddet fra Hertugdømmet Slesvig, idet Slesvigs Intrader ere saastore, at den civile Forvaltning der paa ingen Maade kan opsluge dem; dette Overskud, som af Finantsminister Grev Spønneke er opgivet for Thinget til imellem 1 og 1½ Million, men som jeg ved en noiagtig Efterregning har fundet, at man, uden Fare for at forregne sig, kan anslaae noget høiere end den sidstnævnte